

ligesom en Dæmper og en Hem-Kæde, for at det ikke skulde gaae altfor hurtigt ned ad Balfe, hvor der var brat. Det kan ogsaa gjerne være, at det i Virkeligheden mangen Gang vil komme til saaledes at see ud og virkelig at være. Men i Almindelighed forekommer det mig dog ikke at være Thingets Bestemmelse efter den Maade, hvorpaa det er ordnet og organiseret, og jeg idetmindste kan ikke see, at det efter Grundlovens Bestemmelser om begge Thingene og efter deres Sammensættelsesmaade og indbyrdes Forhold, er anderledes meent, end at den lovgivende Forsamling i Danmark, som udgaaer af Folkets frie Valg, skal være deelt i 2 Kredse, hvoraf den ene i Særdeleshed skal have noget Mere af Alder og Aar paa sin Side. Og naar dette er Tilfældet, seer jeg aldeles ikke, at der skulde være noget Besynderligt ved, at jeg har forestillet mig, at et Forslag, der gaaer ud paa at gjøre et Frihedsbrev til Lov, sikkert vilde finde fuldkommen ligesaa hjertelig og gunstig Modtagelse i dette Thing, som Nogens Tanke kunde være, at det vilde finde i det andet. Jeg holder mig saaledes overbevist om, at jeg ingenlunde har feilet ved ikke at handle efter hint politiske Raisonnement, som undertiden er fremført baade mundtlig og paa Brev. Ja, jeg kunde fristes til at mene, at jeg ingenlunde har betragtet Sagen fra det urette Synspunkt, eller begyndt fra den feile Ende, naar jeg netop forelægger dette Thing mit lille Forslag til et Frihedsbrev paa et ganske enkelt Gebeet i Særdeleshed, og til vortimod at antage, at Thinget her i Særdeleshed er kaldet til at tage sig af en saadan Sag. Dets Medlemmer skulle i det Hele taget være ældre end i det andet Thing, og det er derfor Tilfældet, maaskee med Mange af Thingets Medlemmer endnu i høiere Grad end med mig, at vi have oplevet og gennemgaaet en lang Periode af ikke ubetydelige religiøse Bevægelser i vort Fædreland. At opleve dem i eet eller to Aar, er nemlig neppe det Rette, eller Veiledning nok til at være med som Lovgiver dem angaaende, om man iøvrigt end har Hjerte for aandelige Ting — og har Nogen ikke det, saa duer han naturligtvis slet ikke til til at have med Sigt at gjøre, — thi saa vil man let blive for stærkt betagen af og hildet i

Bevægelserne, og vorde partist enten for eller imod. Men at have oplevet og gennemlevet, hvad der er Tilfældet med mange af Thingets ærede Medlemmer, maaskee en heel Menneske-Alder rig paa ikke umærkelige religiøse Bevægelser i vort Fædreland, det giver en Modenhed i saa Henseende, som kan gjøre saare stikket til deri at optræde som Lovgiver. Da ledes man ikke udelukkende af Hjertet for det Religiøse, men da har man ogsaa Sands for, at det, som af og til rørte sig i enkelte Kredse i Folket, ikke blot forsjente et alvorligt Hensyn dertil, men ogsaa en sindig Prøvelse, hvis man ikke skal komme paa det urette Spor.

Hvad nu mit Forslag i Særdeleshed angaaer, saa er det rigtignok Tilfældet, at der let vilde vaagne Indvendinger mod at tage dette Forslag for. En Indvending synes saaledes at ligge saare nær; og det er naturligtvis den, at da nærværende lovgivende Forsamling i vort Fædreland allerede har været samlet i længere Tid, kunde det synes at komme noget sildigt, da det dog skal have temmelig lang Tid for at blive behandlet tilbørligt i begge Thing og for at der kan tages en endelig Beslutning desangaaende. Derimod tror jeg imidlertid at burde ubede mig Tilløbelse til at gjøre opmærksom paa, at, naar Talen om den knappe Tid skal forstaaes saaledes, at der er Sandsynlighed for, at Thingene ikke vilde blive saalange samlede, at de efter Forretningsregulativet vedtagne 3 Behandlinger i begge Thing kunne finde Sted med de behørlige Mellemrum, saa kan der neppe være Tvivl om, at dertil vil der være fuldkommen Tid nok. Og forsaavidt Meningen skulde være den, at der vil komme Saameget for at gjøre i den Tid, hvori Thingene endnu vilde være samlede, at den kan blive knap for os til selve Arbejdet, saa forekommer det mig at Thingenes Natur medfører, at der nu og da gives Mellemrum i vore Arbejder, som vi da nok nu ere i Begreb med at opleve et saadant, hvort der ikke ligger Noget for, hvori vi altsaa ikke kunne komme til at behandle de mere vigtige og omfattende Sager. Og ved en saadan Leilighed kunde da formeentlig ogsaa dette mindre komme for. Ligeledes synes mig, at, naar en Sag som denne maatte blive sat under Behandling og fremmet i dette